

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně:

T. H. D.

státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

místem pobytu v ČR P. H. 192/1, P. 8

zastoupena Mgr. Ing. Phan Kien Cuong

adresa pro doručování Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2019, č.j. OAM-276/ZA-ZA11-HA13-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 27. 5. 2019 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu

podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“).

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že řízení obsahovalo vady a že byla zkrácena na svých právech. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dle jejího názoru nevyplývá, z jakých důvodů byla žádost zamítnuta, ani ke kterému vyjádření žalobkyně žalovaný přihlížel a na základě čeho rozhodl, rozhodnutí je zmatečné.
3. Tvrdila, že žalovaný porušil ust. § 3 ve spojení s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), neboť nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, nezabýval se svědomitě podanou žádostí a dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávným právním závěrům, porušil tím § 3 odst. 3,4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu.
4. Měla za to, že žalovaný svým rozhodnutím porušil též ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť důvody, které jí vedly k opuštění vlasti, jsou pro udělení azylu dostačující.
5. Uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, což jej činí rozporným s ust. § 68 odst. 1, 3 a § 46 správního řádu.
6. Odkázala na zásadu dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, domnívala se, že napadené rozhodnutí je výsledkem libovůle žalovaného, byl porušen princip správního uvážení. Upozornila na stanovisko rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publikované pod č.j. SJS 906/2006, na rozsudek č.j. 4 As 75/2006-52 a na Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. (80) 2.
7. Vytýkala žalovanému, že se nezabýval možností udělení azylu z humanitárních důvodů dle ust. § 14 zákona o azylu, její osobní situace by to odůvodňovala.
8. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobkyni namítaná porušení zákonných ustanovení. Uvedl, že při rozhodování přihlédl ke skutečnostem tvrzeným žalobkyní, shromáždil k nim aktuální a adekvátní informace o situaci v zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídalo konkrétním okolnostem daného případu a bylo patřičným způsobem odůvodněno. Měl za to, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami relevantními v případě žádosti o udělení

mezinárodní ochrany, nebyly však shledány důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu ani formou doplňkové ochrany. Byl přesvědčen, že stav věci byl zjištěn dostatečně, žalovaný přitom vycházel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů a z konkrétních sdělení žalobkyně, v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na správní spis.

10. Měl za to, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu, žalobní námitky nejsou způsobilé zpochybnit důvodnost neudělení mezinárodní ochrany, jak v podobě azylu, tak v podobě doplňkové ochrany. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
12. Žalobkyně svou žádost o mezinárodní ochranu podanou dne 18. 3. 2019 odůvodnila tím, že tady chce být s manželem, mají oba před důchodem, žalobkyně přišla o povolení k pobytu, protože měla špatně napsanou smlouvu o zdravotním pojištění, jiný důvod nemá. Dále uvedla, že se nezajímá o politiku, je zdravá, v ČR žije od roku 2009, tehdy dostala pobyt za účelem sloučení rodiny, její dospělé děti žijí ve Vietnamu.
13. Při pohovoru dne 21. 3. 2019 dodala, že její manžel má povolení k trvalému pobytu, žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu proto, aby zde mohla legalizovat svůj pobyt a být s manželem, protože už je stará, o povolení k pobytu přišla v květnu 2018, v lednu 2019 dostala výjezdní příkaz. Uvedla, že v domovském státu žádné problémy neměla, a to ani se státními orgány, žijí tam její děti, u kterých by mohla bydlet, mohla by si též legalizovat pobyt v ČR z Vietnamu, ale to by jí stálo hodně peněz, proto požádala o mezinárodní ochranu. Manžel chce ještě několik let v ČR vydělávat a pak se vrátit do Vietnamu, je zdravý, žalobkyni v návratu brání nízká životní úroveň, neměla by tam nárok na důchod.
14. Dne 27. 3. 2019 se žalobkyně dostavila k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, přitom prohlásila, že se nechce seznámit s těmito podklady, ani se k nim nijak vyjádřit, ani navrhnout jejich doplnění či uvést další skutečnosti, právní zástupce žalobkyně sdělil, že se k podkladům vyjádří ve lhůtě 14 dnů, v této lhůtě, ani později se však nijak nevyjádřil.
15. Dne 25. 4. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Poukázal na to, že tvrzeným důvodem žádosti je toliko legalizace pobytu žalobkyně na území ČR, žádost podala až v době, kdy jí reálně hrozilo vycestování z ČR, neboť v červnu 2013 jí byl ukončen dlouhodobý pobyt za účelem rodinným a v lednu 2019 jí byl udělen výjezdní příkaz. Vyšel z toho, že žalobkyně Vietnam opustila dobrovolně, v ČR

vlastním zaviněním pozbyla pobytové povolení, shledal, že legalizace pobytu důvod pro udělení azylu nepředstavuje, specifický institut azylu nelze tímto způsobem zneužívat, k tomu odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Důvodem k udělení azylu nejsou ani rodinné vazby žalobkyně. Ekonomické potíže v zemi původu z ní nečiní uprchlíka a rovněž nejsou důvodem pro udělení azylu, žalovaný se navíc zabýval ekonomickou situací ve Vietnamu a zjistil, že okolnosti v zemi nejsou nijak tíživé, žalobkyně se rovněž může obrátit na své dospělé děti žijící ve Vietnamu. Zabýval se též tím, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů, shledal, že je dospělou, plně svéprávnou osobou, je zdravá a praceschopná. Samotná skutečnost, že zde žije její manžel, takový důvod nepředstavuje, situace žalobkyně není nijak výjimečná. Neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany, uvedl, že je na zvážení žalobkyně, jakým způsobem si svůj další pobyt v ČR upraví, případně jí může manžel ve Vietnamu kdykoli navštívit nebo jí tam následovat.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobkyně legalizovat si tímto způsobem další pobyt na území ČR, kde žije její manžel, žalobkyně však v průběhu správního řízení nesdělila, ani nebyly zjištěny, žádné azylově relevantní skutečnosti.
19. Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné konkrétní věcné argumenty, kterými by napadené rozhodnutí či předchozí postup žalovaného zpochybnila. Žalobní námitky jsou pouze obecné, žalobkyně v nich odkazuje na zákonná ustanovená, která měl žalovaný porušit, avšak k tomu již neuvádí bližší odůvodnění a specifikaci, v čem konkrétně mají dle jejího názoru spočívat vady napadeného rozhodnutí či předchozího řízení. Žalobkyně ani netvrdila, že by ve vlasti před jejím odjezdem čelila jakýmkoliv problémům, ani že by jí takové problémy hrozily v případě návratu, jediným konkrétním tvrzeným důvodem je pouze úmysl legalizovat v ČR svůj pobyt, když ztratila příslušné povolení, a žít zde se svým manželem. Naopak tvrdila, že její pobyt ve vlasti byl vždy bezproblémový, obává se pouze toho, že po návratu do Vietnamu by nedostala důchod.
20. K tomu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém soud konstatoval: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých"*“

nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.

21. K výše uvedeným obecným námitkám žalobkyně soud sděluje, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z vytýkaných nedostatků, žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, zabýval se odpovídajícím způsobem všemi tvrzeními, která žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, rovněž se v dostačující míře zabýval aktuální situací v zemi původu žalobkyně, učiněná skutková zjištění správně posoudil též po právní stránce. Žalobkyni bylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí či je doplnit, této možnosti však nevyužila. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, napadené rozhodnutí považuje soud za zákonné a přezkoumatelné, řádným způsobem a srozumitelně odůvodněné, je z něj zřejmé, z jakých důvodů nebyla žalobkyni mezinárodní ochrana poskytnuta. Dané žalobní námitky jsou proto nedůvodné.
22. Soud se rovněž ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů“, které tento upravuje.“
23. Žalobkyně uvedla, že v ČR pobývá od roku 2009, avšak přišla zde o povolení k pobytu a dostala příkaz k vycestování, v ČR má zájem zůstat se svým manželem, proto podala žádost o azyl. Má-li však žalobkyně v úmyslu legalizovat svůj pobyt, je třeba

postupovat dle zákona o pobytu cizinců, a nikoli cestou žádosti o mezinárodní ochranu, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil.

24. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda je možné udělit žalobkyni azyl z humanitárních důvodů. Zkoumal proto její rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, přičemž přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu, avšak důvod pro udělení azylu neshledal. Žalobkyně je dospělá, plně svéprávná, její zdravotní stav je dobrý, nemá žádné pracovní omezení. Ani existenci rodinných či soukromých vazeb žalovaný jako důvod pro udělení azylu nevyhodnotil, v ČR sice žije její manžel, který však je rovněž občanem Vietnamu, ve Vietnamu žijí dospělé děti žalobkyně, na které se může obrátit. Soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že v daném případě nejsou dány žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.
25. Zabýval se rovněž možnostmi udělení doplňkové ochrany, v této souvislosti posuzoval zejména rodinné vazby žalobkyně v České republice. Konstatoval, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany v žádné její formě, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 66/2008, 9 Azs 3/2010, 6 Azs 5/2010 a 1 Azs 5/2011. V této dílčí části je však odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávné, neboť z pozdější judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zásah do rodinného či soukromého života cizince může za určitých okolností představovat hrozbu vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. K tomu se vyjadřuje usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020 č.j. 5 Azs 199/2019-27, ve kterém jsou uvedena též další příslušná rozhodnutí, a dle kterého: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu sice nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu; vychází však konstantně z toho, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 - 32).“*
26. V posuzovaném případě se však o mimořádný případ nejedná, u žalobkyně nejsou dány žádné zvláštní okolnosti, pro které by navrácení do domovského státu představovalo v její sféře hrozbu vážné újmy. Přes výše uvedenou nesprávnost žalovaný vzal v úvahu, že žalobkyně má na území ČR manžela, se kterým hodlá v ČR setrvat, a tedy že nucené vycestování do země původu pro ni může znamenat určitou újmu v soukromém životě, avšak s ohledem na další zjištěné okolnosti dospěl k závěru, že v jejím případě nelze považovat tuto újmu za nepřiměřenou. Zmínil též možnost manžela následovat žalobkyni do vlasti, jejíž jsou oba státními příslušníky.
27. Soud shledal, že výše uvedený závěr žalovaného je správný, okolnosti rodinných vazeb žalobkyně v ČR samy o sobě nedosahují takové intenzity a závažnosti, aby odůvodnily poskytnutí doplňkové ochrany, žalobkyně k legalizaci svého pobytu v ČR nezvolila vhodný právní prostředek. S ohledem na to soud dospěl k závěru, že výše uvedená dílčí

nesprávnost v odůvodnění žalovaného neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a není tak důvodem pro jeho zrušení.

28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměl úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. června 2020

JUDr. Tomáš Louda

samosoudce